

arkus

Lea a kone

ZATÚLANÉ SRDCE JAZDCA

Christiane Gohl

ZATÚLANÉ SRDCE JAZDCA

Christiane Gohl

VYDAVATEĽSTVO
ARKUS

Original title: Lea und die Pferde. Herzklopfen und Reiterglück

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG
© 2008 Bastei Lübbe AG, Köln, Germany

Slovak edition © 2015 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.
Translation © 2015 PhDr. Danka Banská
Cover design © 2015 Richard Mečíř

Z nemeckého originálu Lea und die Pferde: Herzklopfen und Reiterglück, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2008, preložila PhDr. Danka Banská.
Obálku navrhol Richard Mečíř.
Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica v roku 2015 ako svoju 342. publikáciu.
Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

Fit ako rybička

Hryzie!“

Takto sa post'ážovala Anna, len čo som prišla do stajne. Niežeby ma to udivilo. Žolík, náš obrovský kôň, sa každý deň správal akosi zvláštne. Prinajmenšom voči majiteľke stajne. Ja sama som sa žalovať nemohla. Mňa Žolík miloval.

Aj teraz, len čo začul moje kroky, už-už ma vítal z najzadnejšieho boxu svojím trúbkovým hlasom. Najradšej by som išla priamo k nemu. Ale najprv som musela uchlácholiť Annu.

Časom som sa naučila, že pri kontakte s majiteľkou stajne bola diplomacia prinajmenšom taká dôležitá ako pri zaobchádzaní s koňmi.

„Čestné slovo, Lea, keď som mu hádzala seno, chňapol po mne!“ Annin hlas znel tak vyčítavo, akoby som sa jej do ruky zahryzla ja osobne.

Anna bola malá, zavalitá žena s krátkymi hnedými vlasmi a tvárou, ktorá troška pripomínala medvedíka Teddyho. V skutočnosti bola celkom milá, avšak pri každom prešľape v správaní koňa predpokladala uňho teroristické úmysly.

„A Peter povedal, že nedávno ho vraj ohrozil. V každom prípade sa mu otočil zadkom...“

Peter bol Annin muž a vražedné zámery predvídal, len čo kôň mykol uchom. U Žolíka, prirodzene, to platilo tým dupľom, pretože to bol mohutný, takmer meter osemdesiat centimetrov vysoký teplokrvný valach.

„On to predsa určite tak nemyslí! Ale keď je viac ako tri mesiace zatvorený v boxe – taký kôň musí mať potrebu rozšíriť si svoju auru!“

To bola pani Engelová, ktorá tu mala ustajnenú kobyľu Aimée. Tento okrúhly beluš bol momentálne priviazaný v staj-

ňovej chodbičke a pani Engelová vyzerala tak, že práve zvažuje, či koňa jednoducho očistí alebo mu predsa len radšej pridá aj reiki. Pani Engelová aspoň raz do mesiaca navštevovala kurzy na tému „Feng šuej v konskej stajni“, „Telepatia zvierat“ alebo „Meditatívna starostlivosť o kopytá“. Medzitým sa snažila robiť česť svojmu menu. Pani Engelová bola svojím spôsobom taký dobrák, až to človeku naháňalo strach. Avšak tentokrát som d'akovala nebesiam za to, že zasiahla.

Neviem, ako vyzerala Žolíková aura, ale človek ani nemusel byť jasnovidec, aby vedel, ako veľmi mu jeho box liezol na nervy. Žolík si totiž pred takmer štyrmi mesiacmi poranil šľachu. Svoj podiel viny mal na tom aj on sám, koniec koncov, nikto mu nekázal, aby sa bil s kobyľou Ronji Tünnermannovej a potom takmer vběhol pod auto. A už vôbec to nemal urobiť počas vyhlasovania víťazov turnaja – veď vtedy sa máme usmievať a predstierať harmóniu! Ale Žolíková aura bola v ten deň zaručene zelená ako žĺč, do ktorej sa miešala i červená ako krv, tak veľmi ho vtedy jeho jazdkyňa rozhnevala. Dakedy musel vybuchnúť. Pre mňa to bolo celkom pochopiteľné, pre Žolíka bezmála smrteľné. Zverolekári vyhlásili jeho turnajovú kariéru za skončenú a jeho majiteľka rozhodla, že ho nechá utraťiť. Až v poslednej chvíli si to potom rozmyslela a darovala mi ho. Keď som sa zrazu zjavila so Žolíkom Obrovitým pred našimi dverami, rodičia stuhli v nemom úžase a ocko by ho najradšej obratom poslal nazad. Ale mamička bola našťastie zbláznená do koní a...

Počkajte, povedala som „našťastie“? Muselo mi preskočiť! Veď ešte nedávno som bola hrdá na to, že napriek maminej posadnutosti koňmi som zostala úplne normálna.

Sama od seba by som nikdy nebola prišla na nápad tráviť voľný čas v konskej stajni. Moja mama, ktorá si však do jazdeckého kurzu pre začiatočníkov sama netrúfala, mala svoje donucovacie prostriedky! Navnadila ma koncertom mojej

obľúbenej chlapčenskej skupiny „Pet Hotel“ a potom ma dotiahla do „Jazdeckého kurzu pre matky a dcéry“ v Jazdeckom klube Wienberg. Tam som sa zoznámila so svojim priateľom Thorstenom – v podstate za dosť trápnych okolností, najmä keď tento jediný chalan v kurze pre matky a dcéry určite nevyzeral ako princ z rozprávky. A jeho otec mu napriek tomu hneď po niekoľkých hodinách jazdy kúpil jedného sivka – a potom som Thorstenove jazdecké kvality objavila i ja.

Tých dobrých vlastností mal neúrekom, a ja som mu bola vďačná za možnosť ustajniť Žolíka u Anny a Petra Hillovcov. Thorsten a jeho sivko Mano jazdili už nejaký čas western a v Jazdeckom klube Wienberg sa cítili všelijako, len nie príjemne. Naozaj šťastný bol Thorsten až vtedy, keď zohnal miesto v stajni u Anny a Petra – a musím priznať, že slzy dojatia mi vystúpili do očí vtedy i teraz, keď som si znova pomyslela na to, ako nám potom nezištne ponúkol svoj box. Pritom ešte musel zapojiť aj všetky svoje diplomatické schopnosti, aby Annu a Petra presvedčil o tom, že naše krívajúce monštrum bude rovnako dobrým nájomníkom ako jeho dobre vychovaný westernový kôň.

„Dala si už Žolíkovi to záružlie močiarnie, ktoré som ti odporučila?“ spýtala sa pani Engelová. „To by ho určite mohlo upokojiť...“

Pokúsila som sa jej telepaticky sprostredkovať svoje *áno*, keďže nahlas som ju klamať nechcela. Prirodzene, Žolíkovi som žiadne záružlie nedala. Keby som počas posledných týždňov kupovala každý prostriedok, o ktorom pani Engelová dúfala, že urýchli Žolíkov liečebný proces, naša rodina by už dávno vyšla na mizinu a zo Žolíka by sa stal alkoholik. Tak aspoň žartoval Thorsten, ktorý všetko stále hľadal na internete. Spravidla sa dopracoval k výsledku, že tie zmesi dokázateľne neobsahovali nijaké predpokladané látky – okrem alkoholu.

„Zajtra príde aj Aiméina terapeutka, ktorá na ňu bude aplikovať reiki. Asi by mala...“

„Ale Aimée je predsa zdravá ako buk. Alebo som niečo prehliadla?“

Tretia majiteľka, ktorá ustajnila koňa u Anny a Petra, bola Lily. Už som ju predtým videla. Keď som prišla, jej kôň sa práve pohyboval po jazdiarni. Pohľad na ňu pritom vyvolával závisť nielen u dievčat zbláznených do koní. Lily bola westernovou jazdkyňou – ale nie hocijakou. So svojím palominom Shortym, prirodzene čistokrvným americkým baškirom, získala množstvo titulov z mládežníckych majstrovstiev vo všetkých možných turnajových disciplínach. A ešte k tomu vyzerala ako stelesnená Pocahontas: úzka tvár s olivovou pleťou, dlhé čierne vrkoče – k tomu dokázala aj to, že jej westernový outfit pôsobil stále ako zo škatuľky. Stačilo, aby som ju zočila, a hneď som dostala komplexy. Moje džínsy a pulóver boli väčšinou pokryté Žolíkovými slinami. Páchla som masťami, ktorými som mu natierala nohu a polodlhé vlasy sa mi krútili všetkými smermi, pretože tie čudné vlasové víry, ktoré som mala na hlave, pokazili každý elegantný krátky strih. Tvár som mala skôr okrúhlu, zato postavu ako špargľa – a namiesto malého atletického quartera sa za mnou neisto potácal Žolík Obrovitý, na ktorom bolo naozaj jemné vlastne iba jediné: jeho dlhý nos podobný tapírovi, ktorým ma aj teraz znova podrobil osobnej prehliadke. Niekde ešte museli byť dobrôtky, ktoré on potom v papuli dokázal premeniť na spenenú masu a tú rozdeliť medzi svoj žalúdok a môj pulóver.

„Aimée je mierne nevyrovnaná!“ oznámila pani Engelová. „Aspoň tak mi to oznámila. Jej aura...“

Ďalej som už nepočúvala. Aimée bola chronicky rozladená, často pôsobila rovnako frustrované a nevyužito ako Žolík. Pani Engelová ju síce denne navštevovala a starostlivo okolo nej pobehovala, ale jazdila veľmi zriedka.

„Lily, drahá, nože vezmi tú bezpečnostnú stajňovú ohlávku!“ Anna bola konečne pripravená vziať si na seba svoj stajňový outfit. Pozostával z bezpečnostnej vesty a topánok s oceľovou špičkou. Ako som už povedala, Anna ustavične očakávala nejaký útok. Teraz ukázala na čierne diely na mieste upevnenia, ktoré pôsobili tak trochu ako gumený obušok a nahrádzali upevňovacie lano. Ak by kôň prepadol panike a trhol by vzad, údajne by povolili a rozťahli by sa ako žuvačka.

Shorty mal však od paniky ďaleko. Lily ho vôbec nepri-väzovala, ale jeho opraty len tak ležérne prehodila cez ohradu. Westernový šampión stál ako pomník.

Rozhodla som sa zapáčiť sa Lily tým, že som Annu rozptyľovala. „Dnes sa má Žolíkov odpočinok v boxe tak či tak skončiť,“ poznamenala som. „Mama sa včera o tom zmienila? Máme termín na veterinárnej klinike. A keď všetko pôjde dobre, Žolík môže ísť od zajtra von s ostatnými koňmi.“

Anna sa pokúsila o úsmev, ale pôsobila skôr nervóznym dojmom. „Takže s inými koňmi... neviem... Peter a ja sme mysleli skôr na jednomiestnu otvorenú stajňu... Mohli by sme vyčleniť časť stodoly.“

V také čosi som takmer dúfala, napriek tomu som však bola sklamaná. Kedykoľvek som počas nekonečne dlhých štyroch mesiacov Žolíkovho väznenia pomyslela na ten deň, mala som pred očami východ na pastvinu, cez ktorý Žolík cválal na slobodu. Ale bol to, samozrejme, nezmysel. Bol iba koniec februára a v niektorých častiach výbehu ležal ešte sneh. Kým na pastvinách narastie tráva, ubehne ešte veľa mesiacov. Až doteraz Annine a Petrove kone, ako aj Aimée, Shorty a Lilin druhý kôň Dancing Queen, žili v jednej veľkej otvorenej stajni s pieskovým výbehom. V podstate tu pre Žolíka ešte miesto bolo. Ale Anna mala asi predsa len pravdu. Žolík býval až doteraz iba v jednomiestnom boxe. Drezúrny skokan ako on

nemal nárok na žiaden spoločenský život a asi vôbec nevedel, ako sa správať v kontakte s inými koňmi.

Čistila som Žolíka v boxe, keďže stajňovú uličku zaplnila Aimée, Shorty a teraz aj Annina ryšavá kobyľa Honey. Tak som prepásla Thorstenov príchod – iba podľa výrazu na Lilinej tvári som videla, že sa niečo deje. Lily sa zvyčajne snažila vyzerat' absolútne pokojne. Bola úžasná a dávala to aj najavo, svoj žiariaci úsmev si uchovávala pre turnaje. Ako živá reklama na zubnú pastu sa však usmievala na približne dvoch tisíckach fotografií z vyhlasovania víťazov, ktoré si nalepila na svoj box so sedlami. Ale keď teraz zavzrgali dvere, črty jej tváre predsa len trocha zjemneli a hneď aj prestala donekonečna čistiť Shortyho kopytá. Namiesto toho sa vzpriamila v celej svojej kráse.

„Ahojte, všetci!“ natešene pozdravil Thorsten skupinku. „Je už Lea tu?“

Srdce mi ihneď máličko poskočilo. Takmer automaticky som si začala aspoň trošku formovať vlasy a dúfala som, že Žolíkovy vlhké bozky mi moju s námahou urobenú linku na viečkach úplne nerozmazali. S mejkapom, ktorý by bol vhodný do stajne, to bolo ťažké – ale vždy som sa oň pokúsila.

„Tu som,“ hlásila som sa, ale Thorsten ma už objavil a prišiel do boxu. Vynoril sa pod Žolíkovým krkom, aby ma na privítanie pobozkal. Medzitým upokojoval Žolíka nejakou maškrtkou – a to bola chyba, ako vysvitlo. Žolík nás oboch rovnomerne obdaril červenkastými slinami.

„Zase budeme vyzerat' ako strašidlá do maku...“ vzdychla som si a kefovala som Žolíka, kým sa mu srst' nezačala lesknúť ako hodváb. Bol to síce obrovský, ale krásny kôň. Jeho predchádzajúci majitelia zaň zaplatili celý majetok – a až do tej nehody by som nikdy nemohla dúfať v našu spoločnú budúcnosť.

Ale teraz...

„Lea je už tu?“ Dvere stajne sa otvorili ešte raz a dnu vstúpila moja mama. Pomaly sa to tu zaplňalo. Anna už vyzerala vcelku nervózne a pani Engelová tiež. Aiméina aura pravdepodobne práve zmenila farbu.

„Myslím, že dnes radšej nepôjdem jazdiť,“ povedala pani Engelová. „Keď zároveň pôjde von aj ten veľký...“ Poponáhľala sa upratať Aimée do boxu.

Popri spoločnej otvorenej stajni mali u Anny a Petra všetky kone vlastné vnútorné boxy. Využívali sa však len zriedka. V skutočnosti sem iba Lily vodila svojich turnajových skokanov, aby sa nezašpinili. Aj dnes – bol piatok – pripravovala box pre Shortyho. Takže cez víkend sa chystali súťaže.

„No čo, už v napáti?“ obrátila sa blahosklonne na Thorstena.

Moja mama sa na ňu pozrela s rozžiarenými očami. „Určite!“ vyhlásila. „Toto je napokon ten rozhodujúci termín. Keď zverolekári dovidia, môžeme odteraz konečne na Žolíkovi jazdiť!“

Lily prevrátila oči. Ako si mohla mama pomyslieť, že víla ako Lily tie slová adresovala jej? Mamička, prirodzene, stála pred Žolíkovým boxom, a tým vlastne medzi Lily a Thorstenom, čo tejto možnosti nasvedčovalo. Ale Lily si ju, samozrejme, nevšímala.

„Myslela som... akože sa to voláš, Torben?“ opravila sa bez toho, aby mamičke venovala pozornosť. „Štartuješ predsa zajtra po prvýkrát, alebo nie? Na domácom turnaji u Blomovcov.“

Zvláštne. V okamihu nasadila pre Thorstena svoj úsmev ako Pocahontas a teraz si nevedela spomenúť ani na jeho meno? To by mal byť nový trend? Prepásla som v Brave nejakú časť kurzu flirtovania?

„Ó, áno, a my tiež!“ ohlásila sa Anna. Prinajmenšom pôsobila, že je úplne mimo. „Chcem si hneď teraz ešte raz

precvičiť predpísané úlohy. Mohla by si sa... ech... pozrela by si sa, Lily?“

Lily sa nezatvárila nadšene. Pocítila som drobnú škodoradosť. Pustila sa do malého flirtovania s Thorstenom a miesto toho mala teraz na krku Annu. Samotný Thorsten mykol plecami. Jeho ten turnaj ani na minútu nevyvádzał z miery. V minulosti, keď s Manom štartoval na skokanských súťažiach, to bolo iné, vtedy sa aj celé dni vopred pipal s prípadnými zmenami vo svojom testamente. Jeho sivko Mariano mal v skokovom parkúre vo zvyku úplne vypnúť a Thorsten sa zakaždým obával, že si pri tom zlomí väzy. Celkom neopodstatnené to nebolo, lebo môj rozprávkový princ nebol práve najšportovejší typ pod slnkom. Thorsten nebol tučný, ale zato dosť pri tele. Barokový typ, ako by sa povedalo v konskom prostredí. Predtým tak vyzerali panoši a pážatá, ktorí stávali ako model barokovým maliarom a sochárom pri ich tvorbe buclatých kučeravých anjelikov. Thorsten mal pokojné sivomodré oči a vyrovnanú povahu – jeho ocko ho pokladal za ľahostajného. To ale nesedelo, Thorsten v skutočnosti presne vedel, čo chce.

Akurát nešiel hlavou proti múru, ale mal diplomatické vlohy.

Teraz sa na Lily priateľsky usmial. „Pre mňa a Mana to nie je prvý turnaj, v minulosti sme skoky jazdili. Je to iba prvý reining (westernová drezúra – pozn. prekl.). A my tak či tak nevyhráme. To so Žolíkom je oveľa vzrušujúcejšie.“

Pretiahla som Žolíkovi jeho najlepšiu ohlávku a boli sme pripravení vyraziť. Už sme iba čakali na náš taxík. Pán Baumann, otec mojej priateľky Svenji, bol taký láskavý a ponúkol sa, že nás zavezie na kliniku.

Lily práve začala zapletat Shortymu hrivu. To robila vždy pred turnajmi kvôli tomu, aby jeho rozpustená hriva bola pri vystúpení kučeravá.

„Vari chceš aj ty štartovať u Blomovcov?“ spýtala som sa jej.

Mňa samotnú to nevel'mi zaujímalo, ale Anna a Peter už týždne nehovorili o ničom inom ako o tomto turnaji – Tim Blom zrejme ponúkol nádej všetkým začiatočníkom, ktorí sa uňho učili westernovému spôsobu jazdy. Jeho domáci turnaj im dal možnosť bez veľkej konkurencie a na známej pôde privyknuť si na atmosféru pretekov. Proti Lily a jej skokanom nemal však žiaden z nich šance ani za necht.

Lily mykla plecami. „Skúšky sú prístupné pre všetkých,“ povedala. „Sú tu aj ľudia zvonka. Keď sa všetci Timovi žiaci budú blamovať, nedopadne to dobre...“

„Chceš teda pánu Blomovi preukázať láskavosť?“ nemohla som si odpustiť podpichnutie. „To je od teba, samozrejme, ušľachtilé...“

Thorsten potláčal smiech.

„Myslím, že počujem auto,“ poznamenala mamička.

Skutočne, hneď nato nakukla do stajne Svenja. „My sme tú-ú,“ zajódlovala. „A už som totálne v eufórii! Aj kvôli zajtrajšku!“

To posledné adresovala Anne a Thorstenovi. Aj Svenja plánovala štartovať na domácom turnaji Blomovcov. Western síce nejazdila, ale jej islandská kobyľa Hrifla bola poslušná a nebojácna. Mala dobré šance zvládnuť trailovú skúšku, pri ktorej sa overovala parkúrová zručnosť. Samozrejme, nie proti Lily.

Thorsten a ja sme ju pri nakladaní Žolíka upozornili na novinku o plánovanom Lilinom štarte.

Svenja prevrátila oči. „Je posadnutá stužkami,“ konštatovala. „A je to jedna arogantná koza. Včera poobede sme boli spolu na dráhe. Ale myslíte, že so mnou prehovorila čo i len slovo?“ Svenji dovolili užívať Anninu a Petrovu jazdeckú dráhu. Predtým jazdila v Jazdeckom klube Wienberg, ale tam ju ako

„to dievča s poníkom“ trpeli iba na bahnitom teréne. Nikto v jazdeckom klube nechápal, prečo Svenja dala prednosť islandskému koňovi pred teplokrvníkom. Keby bola nejako obzvlášť malá alebo obzvlášť bojzlivá – ale Svenja nebola ani jedno, ani druhé. Bola stredne vysoká, veľmi štíhla a rovnako blond ako svetlá hriva jej ryšavej kobyly. Okrem toho jazdila tak dobre, že na normálnych turnajoch sa dokonca niekedy aj umiestnila. Na špeciálnych turnajoch pre islandské kone však nikdy. Hrifla bola pokojný kôň. Tamtí očakávali, že veľmi rýchlo a teatrálné predvádzané druhy chôdze tolt a paso jej vyhovovať nebudú. Svenja doteraz stále sedela na všetkých stoličkách, ale neprekážalo jej to. Nebola arogantná, ale určite rovnako sebavedomá ako Lily – a kompletne zamilovaná do svojho koňa.

„So mnou sa tiež nerozpráva,“ vyhlásila som a so Svenjou a Thorstenom som sa vtláčila na zadné sedadlo vozidla pána Baumanna. „A s Annou iba to najnutnejšie.“ Prevrátila som oči. „My sme len prach na jej čižmách...“

Thorsten sa smial. „Ku mne sa správa celkom normálne,“ poznamenal.

Svenja sa na neho podozrievavo pozrela. „Má nás to znepokojovať?“ spýtala sa napoly mňa, napoly Thorstena.

Thorsten sa zatváril zmätene. Podľa všetkého nechápal, o čo ide. Tým lepšie. Ja som si starosti predbežne nerobila.

Na kliniku pre zvieratá to nebolo veľmi ďaleko, ale čím sme boli bližšie, tým viac v mamičke a mne narastala nervozita. Vždy sme boli optimistické, ale v skutočnosti sa dalo očakávať všeličo iné než to, že Žolík bude opäť aspoň sčasti schopný prevádzky. Najlepšia by bola operácia ihneď po nehode, ale jeho predchádzajúci vlastníci to nechceli zaplatiť a nám peniaze chýbali tým dupľom. Už i tak bolo dosť náročné zaplatiť všetky tie masti, bandáže a prostriedky proti zápalu, ktoré

Žolíkovi predpísal zverolekár. A medzitým sme boli dvakrát na klinike, aby sme nechali skontrolovať, ako pokračuje liečba. Žolík už mesiac vôbec nekríval, keď som ho viedla krokom, a keď mi raz ušiel a bláznil sa na dvore – pani Engelová pritom takmer od strachu zomrela! – nebolo po krívaní ani stopy. Pán Hoffmann, veterinár z kliniky, nám vzápätí poradil, aby sme začali opatrne trénovať. Mama to ale teraz chcela vedieť presne a ešte raz objednala termín na röntgen a ultrazvuk. Obe by sme sa cítili istejšie, keby doktor Hoffmann definitívne súhlasil s tým, aby sme Žolíka vypustili z boxu na slobodu.

Na klinike nás privítali priateľsky. Počnúc šéfom veterinárnej kliniky až po veterinárnu asistentku nás tu mali všetci radi. Koniec koncov, tento tím dobre poznal Žolíkov príbeh a v žiadnom prípade nebolo samozrejmosťou, aby kôň ako on z toho vyšiel živý. Aj oni Žolíka odpísali už vtedy, keď jeho predchádzajúci vlastníci odmietli operáciu. O to viac sa všetci tešili, keď moja mama zavolala a dohodla pre Žolíka nový termín vyšetrenia.

Teraz nám stážistka Jana, veterinárna asistentka, pomohla Žolíka vyložiť. Keď sviežo a bez krívania vyšiel z privesu, hneď jej vyhĺklo pár slzičiek radosti a i potom mala slzy na krajíčku.

„Tá bohatá rozmaznaná panička, čo tu bola minule, je, mimochodom, tiež práve tu,“ vyhlásila bez rešpektu. „Tá, ktorej patril predtým, táto Müller-Neviemaká.“

Gloriana, sivá kobyľa pani Müller-Westhoffovej, skutočne stála priviazaná pred miestnosťou s röntgenom a pani Müller-Westhoffová sa práve bavila s doktorom Hoffmannom.

Ihneď som znervóznela, ale Thorsten ma dokázal upokojiť.

„Ach, Glory si včera vykĺbila nohu. Iba troška, dnes to už takmer nie je vidieť. Z hlúposti vo výbehu, po troch týždňoch bola prvý raz znova vonku a, prirodzene, vyvádzala v blate ako

šialená... Akosi sa pritom pošmykla. Nič vážne, ale veď poznáš pani Wittovú – nehoda vo výbehu je voda na jej mlyn. Vyľakala pani Müller-Westhoffovú, že Glory teraz pravdepodobne strávi zvyšok svojho života v stajni.“

Zdalo sa, že diagnóza doktora Hoffmanna sa zhodovala s Thorstenovým odhadom. Smial sa a viackrát pokýval hlavou. Pani Müller-Westhoffová pritom teraz nepochybne od neho chcela počuť, že každý pohyb mimo jazdiarne ničí kosti koňa, čerstvý vzduch spôsobuje bronchitídu a slnečné žiarenie rakovinu kože.

„Jednoducho nechajte toho koňa vonku iba po jazdení, keď už je trochu unavený. Alebo ho predtým lonžujte,“ radil veterinár. „A nerobte si žiadne starosti: týždeň natierania, a to malé krívanie je preč.“

Pani Müller-Westhoffová nevyzerala, že by ju to nejako zvlášť uspokojilo. Ale doktor Hoffmann teraz objavil Žolíka a mňa.

„Ahoj, Lea!“ zakričal smerom ku mne. „Pozrite, pani Müller-Westhoffová, ďalšie dobré správy! Lea a jej Žolík prichádzajú na poslednú kontrolu. Je lonžovací okruh voľný, Jana? Potom nám ho Lea musí predviesť.“

Pani Müller-Westhoffová nás pozdravila a vzápätí nasledovala doktora Hoffmanna na lonžovací okruh. Chcela som Žolíka nechať ísť iba krokom, ale on sa tak tešil z toho, že sa môže pohybovať, že sa hneď začal vzpínať.

„Tu to vidíte, to robil vždy!“ vyhlásila pani Müller-Westhoffová.

V skutočnosti však Žolík svoju cvičiteľku Lenu príležitostne zhodil len vo chvíli, keď ho blížiaci sa boj zblízka, ktorý ona považovala za drezúru, nadmieru vystresoval. Teraz ale vyvádzał len tak pre zábavu a znova sa aj veľmi rýchlo upokojil.

Mama si napriek tomu robila starosti. „Je to tak, Lea?“ chcela vedieť.

Stopercentne som jej už raz o Žolíkových výbuchoch rozprávala, ale zdalo sa, že to z mysle vypudila. Od budúceho týždňa však chcela na Žolíkovi jazdiť. A teraz si počínal ako nejaký pony na rodeu!

„Po štyroch mesiacoch strávených v boxe je to úplne normálne,“ chlácholil ju doktor Hoffmann. „A teraz predsa už aj klusá. Hrom do toho, ten má pohyby – nádherný kôň, pani Grobová!“

Žolík preoral impozantným klusom okrúhlu halu a vyzeral pri tom naozaj fantasticky. Pani Müller-Westhoffová sa už znova dívala takmer závistlivo, moja mama naproti tomu skôr znepokojene. Pre jazdca nebolo ľahké zvládnuť taký klus. A my obe sme boli predsa ešte začiatočníčky.

„Takže röntgenovať to už ani nemusíme,“ rozhodol doktor Hoffmann. „Ten obor je ako rybička! Ale ak bezpodmienečne chcete, urobíme ešte jeden ultrazvuk.“

Pani Müller-Westhoffová sa medzitým rozlúčila a zatvárila sa trocha nakyslo. „No... tak ti želám naďalej veľa šťastia s tým koňom, Lea...“ poznamenala. „Ktovie, snáď ho raz uvidíme na nejakom turnaji...“

Potriasla som hlavou. Žolík mal turnajov zaručene dosť na celý život. A ja by som v budúcnosti jazdila radšej western ako Thorsten.

O pol hodiny neskôr nás potom s tými najlepšimi želaniami opustil aj doktor Hoffmann. „Začnite ho opäť pomaly trénovať,“ radil mame. „Troška ho lonžujte, ale nie príliš veľa, rovno jazdiť je pre jeho nohy lepšie. Ak si trúfate, choďte čo najviac do terénu. Prirodzene, žiadne naháňačky. Ale pokojné výjazdy sú pre neho dobré.“

Žiarila som. Presne tak som to videla i ja. Najradšej by som to rozbalila hneď zajtra ráno. Ale vtedy sa predsa u Blomovcov bude pripravovať turnaj.